

Teologie: Jídlo a Bible 9.

Jsme předurčeni k obdělávání půdy a střežení dobytka. Bez toho našemu lidství něco podstatného chybí.

Teologie

Obdělávat a střežit

O Ježíšově happeningu v jeruzalémském chrámu už byla krátká zmínka v třetím dílu tohoto seriálu. Nyní se na událost, kterou zmiňují všechna čtyři evangelia, podíváme trochu zblízka.

Vedle převrácení stolů směnárníků a stánků prodavačů holubů u Marka ještě navíc čteme, že Ježíš „nedovoľoval ani to, aby někdo s čímkoliv procházel nádvořím“ (11,16). Celá akce vypadá jako sabotáž chrámového provozu, jako jeho záměrné narušení.

Matouš obraz doplňuje zmínkou o uzdravení slepých a chromých, a o dětech provolávajících „hosanna“. Pointa spočívá v tom, že jakkoli fyzicky postižené osoby neměly do chrámu přístup. Kde se tam najednou vzaly? Součástí happeningu.

A nesvéprávné děti si při chrámové demonstraci navíc ještě dovolí provolávat „sláva králi“! Velekněz ví, že děti nemají na mysli jeho, ale Ježíše.

Evangelista Jan přidá navíc informaci, že vedle prodavačů holubů byli v chrámu také prodavači ovcí a dobytka. Všechny prý Ježíš vyhnal, i s dobytkem.

Sečteno a podtrženo, happeningem v chrámu dal Ježíš jasně najevo, že chrám jako místo, kde se lze setkat s milosrdným a spravedlivým Bohem, žalostně selhal. V osobě velekněze a jeho dvora ho totiž ovládají nemilosrdní a nespravedliví „lotři a lupiči“.

Namísto „domu modliteb“ připomíná chrámová instituce spíš doupě vyděračů, kde jsou obětní

rituály, včetně souvisejícího Božího odpuštění a uzdravení, zdrojem bohatství a moci. Jiná možnost nebyla k mání. Chrám ovládaný velekněžským klanem byl ve vztahu k běžným lidem v monopolním postavení.

Ježíš oproti všem pravidlům odpouštěl a uzdravoval sám, zadarmo, nezávisle na chrámové instituci. A místo skopového, řádně zdaněného a opatřeného razítkem autorizovaného kněze, jedl ryby, které chrámové regulaci nepodléhaly.

Označoval se za Syna člověka, podle záhadné figury z knihy Daniele proroka. Autor knihy měl na mysli postavu, která, na rozdíl od prvního člověka Adama, naplní konečně zadání, jež první lidé při stvoření dostali.

Příšerné šelmy posedlé mocí, slávou a bohatstvím budou chtít tohoto konečně opravdového člověka zlikvidovat, ale dojde k nečekanému zvratu. Šelmy jsou odstaveny od moci a vládou nad vším a nad všemi je navždy pověřen právě Syn člověka, skutečný člověk podle původního Božího plánu.

Na konci seriálu o jídle a Bibli si musíme tenhle velký biblický příběh, jehož součástí je i příběh Ježíšův, připomenout.

Příběh

- o Bohu, který stvořil svět slovem, bez násilí, a v každé fázi tvoření viděl, že právě takový svět je dobrý
- o člověku, který byl stvořen, aby svět obdělával a střežil, aby svým jednáním všemu tvorstvu zpřítomňoval dobrého Stvořitele
- o Bohu, který se trápí a zlobí, když člověk propadl pokušení zla a od té doby chce být jako Bůh – mocný, bohatý a slavný – ovšem bez milosrdenství a spravedlnosti, často za pomoci násilí
- o Bohu, který vzal na vědomí predátorský model světa, v němž se vinou prvních lidí ocitlo celé stvoření, model, kdy se slabší stávají „potravou“ silnějších
- o Bohu, který se ze světa nestáhnul, ale mocné sráží z trůnu a bezmocných se ujímá; který se rozhodl svět rekonstruovat zevnitř – prostřednictvím lidí orientovaných podle původního Božího záměru
- o Bohu, který to nevzdal, i když měl 100 chutí, ale utvořil speciální lid a dal mu instrukce, aby se posléze stal prototypem lidského společenství, pilotním projektem, vzorem, světlem a inspirací všem národům, celému světu
- o vyvoleném lidu, který své poslání nezvládnul; Adamovo neblahé dědictví bylo silnější než varování proroků a národ v důsledku toho skončil v zajetí – ať už tom babylónském nebo později v zajetí představ o vlastní výlučnosti
- o Synu člověka, Člověku s velkým „Č“, skutečném Adamovi, který jednou provždy napravil pošramocenou reputaci lidstva; od té doby se na nás Bůh dívá jako bychom nikdy nic neprovedli – stačí si přiznat, kde nás bota tlačí, a snažit se napříště jednat podle Ježíšova příkladu
- o Božím kralování v tomto světě, kdy se, navzdory úsilí všelijakých šelem posedlých mocí, bohatstvím a slávou, můžeme setkávat s milosrdenstvím a spravedlností
- o novém stvoření, kdy Bůh svět jednou provždy promění, predátorský model pomine, lidé si

osvojí nenásilný způsob života a všechno tvorstvo si hluboce oddychne

Asi vás nyní, milí čtenáři, napadne: A co to má všechno společného s jídlem? Má, možná víc, než si myslíme.

V situaci, kdy už jsme takřikajíc jednou nohou v nové budoucnosti, ale zatím opravdu jen jednou nohou, není na místě propadnout iluzi, že už jsme za vodou.

Očima víry můžeme rozpoznávat kde, zatím jaksi skrytě, kvasí těsto Božího království, budoucího věku milosrdenství a spravedlnosti. „Fyzicky“ jsme ovšem stále ještě v predátorském modu starého věku.

Jinak řečeno, být laskaví, hájit právo a umět odpouštět, o to všechno bychom se měli snažit už nyní.

Pokud se jídla týká, tam musíme být opatrnější. Jakékoliv restrikce jídelníčku nemusí být ku prospěchu.

Vyhlížíme sice nenásilnou, vegetariánskou budoucnost, ta je ovšem závislá na konečné Boží proměně všeho co jest, na novém Božím stvoření.

Do té doby nezbyvá než si čestně přiznat, že jsme z hlediska potravy predátory. Jde jen o to být jimi s pokorou, respektem a vděčností – s nejvyšší možnou ohleduplností k našim souputníkům zvířatům.

Bůh je s námi v tom našem predátorském modu solidární. Zde jsou dva příklady: Když Noe po potopě postavil oltář a obětoval na něm zvířata, „ucítil Hospodin libou vůni“ (Genesis 8,21). A když se Ježíš, už po svém vzkříšení, objevil u jezera, pozval rybařící učedníky na grilovanou rybu s chlebem (Jan 21,1-14).

O jídle a Bibli by se dalo psát ještě dlouho. Faktem je, že v posledních pár desetiletích došlo k zásadnímu oddělení získávání potravin od vlastního pěstování rostlin a chovu dobytka.

Nikdy předtím jsme nebyli vzdálenější původnímu Božímu určení „obdělávat a střežit“ (Genesis 2,15). V hlíně už se nehrabeme, abychom vyprodukovali suroviny k přípravě jídla, a zvířata chováme nanejvýš jako domácí mazlíčky.

Myslím, že je to škoda. Jsme totiž předurčení k obdělávání půdy a střežení dobytka. Bez toho našemu lidství něco podstatného chybí.

Může se stát, že potom nedokážeme dostatečně ocenit obětavou práci rolníka, který se namísto chemické zkratky obětavě půdě věnuje. Nebo nám nic neříká obětavá péče chovatele, a co víc, ani oběti zvířat, která přicházejí o život, abychom sami mohli žít.

Není divu, že nám potom chybí klíč k tomu, co vlastně jíst. Řešení? Pokud to jen trochu jde, zkuste si něco vypěstovat. Ne jen kytku pro parádu vyhnanou umělým hnojivem.

A když máte za barákem trávník, neváhejte a na jaře si poříďte dvě ovečky. Hned vám příběh, jak Adam v ráji pojmenovával zvířata, bude bližší. Také si určitě vybavíte podobenství o dobrém pastýři. Věřte, je to k nezaplacení □

PeČ

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)